

gøre mere. Det er rigtigt, som det ærede Medlem fra Fredericia siger, at den Understøttelse, han faar, er 437 Kr. 52 Øre, men dertil maa rigtignok lægges det Dyr-tidstillæg, han i Øjeblikket har, hvorved hans Understøttelse kommer op til paa det allernærmeste 700 Kr., nemlig 699 Kr. 72 Øre. Det ærede Medlem vil altsaa se, at der dog er en lille Fejl i hans Beregning, Manden har omtrent 700 Kr. om Aaret. Jeg skal villigt indrømme, at det ikke er meget for en Mand, som næsten intet kan tjene til sit Livsophold — noget kan han dog maaske tjene —, naar han oven i Købet er gift og har et Barn, men det ærede Medlem kan ikke mene, at jeg skulde være i Stand til at tilstaa denne Mand en større Statunderstøttelse, end Loven i Øjeblikket tillader. Det ærede Medlem sagde, at han maatte tro, at Staten havde en Forpligtelse til at hjælpe denne Mand yderligere. Dertil vil jeg sige, at Statens Forpligtelse udtrykkes igennem Lov eller igennem Bevilling, men naar der ingen Lov eller Bevilling er til det, kan Finansministeren ikke udbetale ham noget, medmindre han skulde gøre det af sin egen Lomme, og det er øjensynlig ikke det ærede Medlems Mening, at jeg skal gaa dertil. Dette gælder ogsaa, naar Manden ønsker at faa en Understøttelse til en Bandage, han hvert Aar skal anskaffe sig, og endvidere ønsker at faa Staten til at betale en Gæld, han har. Jeg savner Midler til at give den Art Understøttelse. Jeg tror, at det ærede Medlems Indstilling i Virkeligheden reelt gaar ud paa — formelt rammer den ganske sikkert netop det foreliggende Tilfælde — at henstille, om Invalideunderstøttelserne ikke er for smaa, og det er naturligvis et Spørgsmaal, som meget vel kan drøftes. Sandsynligheden kan ogsaa tale for, at disse Invalideunderstøttelser en Gang maa sættes op, naar Staten har Raad til at gøre det. Jeg vil dog sige, at fra Finansministeriets Side fortolkes Loven saa human som muligt. Vi søger ikke smaaligt at undersøge, om der er en Mulighed for Staten til at slippe ud gennem en eller anden Maske, saaledes at den vedkommende ikke faar det, som han ved en human Fortolkning af Loven kan vente at faa bevilget; men paa den anden Side maa vi dog holde os til Loven, og før denne ændres, tror jeg ikke, der er nogen Mulighed for i dette og i andre lignende Tilfælde at komme de paagældende yderligere til Hjælp, selv om de,

hvad jeg villigt skal indrømme, kan trænge dertil.

Ordføreren (Andreasen): Naar Udvalgets Flertal ikke har tiltraadt Mindretallets Indstilling, er det ikke, fordi man principielt er uenig med det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (L. Rasmussen), tværtimod, men fordi man har bøjet sig for den Redegørelse for hele Forholdet, som vi nys hørte af den højtærede Finansminister, og som han ogsaa indenfor Udvalget er fremkommet med. Jeg har imidlertid, og jeg tror hele Udvalget, den største Sympati for, at der træffes Foranstaltninger til at imødekomme Andragere, der er saa ulykkeligt stillede som den Mand, her er Tale om, og jeg tør vel ogsaa opfatte den højtærede Finansministers Udtalelser saaledes, at han for sit Vedkommende gerne vil medvirke til en Lovændring, hvorved vi bliver i Stand til at hjælpe Mennesker under saadanne ulykkelige Forhold. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem, efter at have faaet fremkaldt de Udtalelser fra Finansministeren, som vi i Dag har hørt, vil gøre rigtigt i at tage sin Indstilling tilbage. Vi kan da senere komme tilbage til Forhandling med Finansministeren om en eventuel Lovændring, hvorved disse Mennesker kommer i Møde paa den Maade, Finansministeren og Finansudvalget kan blive enige om.

L. Rasmussen: Den højtærede Minister har Ret i, at Finansministeriet altid stiller sig saa imødekommende som overhovedet muligt overfor Andragender af samme Art som dette, og jeg er fuldt klar over, at ifølge Invalideoven kan Ministeriet ikke forhøje den her tilstaaede Understøttelse. Men der er formelt ikke noget til Hinder for, at Rigsdagen ved en Henvendelse til Finansministeriet kan foranledige Bevillingens Forhøjelse, hvorved Finansministeren faar Midler til Raadighed til at forhøje Understøttelsen, hvis man maatte finde Anledning dertil, lige saavel som man kunde betale den Udgift, den paagældende hvert Aar har til Bandage og Klinikophold. Det kan lade sig gøre, og det er sket mangfoldige Gange ved saadanne Andragender. Men der kom i den højtærede Finansministers Udtalelser en Ting frem, som var ny for mig, nemlig at det ikke var konstateret, at den paagældende har paadraget sig Skaden under Militærøvelser. Det er første Gang,